

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120277841
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120277841.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobcu: POMO, s.r.o., so sídlom Žilina, Závodská cesta č. 3911/24, IČO: 52 756 904, zastúpeného splnomocneným zástupcom ADVOKÁTI Müller & Dikoš, so sídlom Žilina, Závodská cesta č. 3911/24, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, ul. Štefanovičova č. 4, IČO: 00 585 441, zastúpenému splnomocneným zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom T. - E. J., C. F. č. X/O., o zaplatenie sumy 217,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/49/2020-105 zo dňa 23. septembra 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/49/2020-121 zo dňa 26. októbra 2020, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 7C/49/2020-105 zo dňa 23.09.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/49/2020-121 zo dňa 26.10.2020 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 217,87 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 217,87 eur od 28.02.2020 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu (výrok II.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou podanou na súd dňa 17.04.2020 sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 217,87 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 217,87 eur od 28.02.2020 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalovaná suma predstavovala postúpení pohľadávku ohľadom nároku na poistné plnenie vyplývajúce z poistnej udalosti zo dňa 30.11.2019 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 470,- eur, z ktorej žalovaný poskytol krátenú sumu 252,13 eur.

Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 427 ods. 1, 2, § 428 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zák. č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zák. č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ust. § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení zák. č. 526/2002 Z. z. účinnom od 01.01.2003, § 443, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení zák. č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, § 1 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“) účinného od 01.01.2002, § 2 písm. d/, f/, g/ zák. č. 381/2001 Z. z. v znení zák. č. 39/2015 Z. z. účinnom od 01.04.2015, § 4 ods. 1, 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z. účinného od 01.01.2002, § 4 ods. 4 zák. č. 381/2001 Z. z. v znení zák. č. 110/2007 Z. z. účinnom od 01.04.2007, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. účinného od 01.01.2002.

Čo sa týka právnej kvalifikácie žalobcom žalobou uplatneného nároku voči žalovanému, súd tento právne kvalifikoval ako nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. uplatniť nárok na náhradu škody vzniknutej mu v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla priamo proti poisťovateľovi, ktorý nárok na žalobcu mal prejsť z poškodeného postúpením podľa § 524 Občianskeho zákonníka. Podmienkou pre úspešné uplatnenie tohto nároku je jeho preukázanie. Uplatnený nárok žalobcu vo výške 217,87 eur spočíval v rozdielnej sumy vo výške 470,- eur uvedenej vo faktúre 0012020 za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme a z poskytnutého poistného plnenia žalovaným vo výške 252,13 eur. Súd vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby ustálil, že v danom prípade zodpovednosť za škodu treba posudzovať v zmysle § 427 ods. 2 v spojení s ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda ako zodpovednosť prevádzateľa (prevádzkovateľa) osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, EČV ZA930FN, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda poškodenému. Aktívna vecná legitímácia žalobcu bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2020, z ktorej vyplýva postúpenie pohľadávky vo výške 470,- eur voči žalovanému za odplatu vo výške 470,- eur a ktorá zodpovedá faktúre č. 00122020. Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený ako postupca postúpil žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou a to z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z. z. Predmetom zmluvy tak bola pohľadávka z titulu poistného plnenia, ktorého súčasťou bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítavajú. V danom prípade išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie. Žalobca preukázal nájomnou zmluvou výšku nájomného za používanie porovnateľného typu s poškodeným vozidlom, ktorá medzi stranami ani nebola sporná. Poškodený si porovnateľné náhradné vozidlo prenajal rozumne, nemajúc povinnosť vyhľadávať najvýhodnejšiu ponuku. V danej veci je nepochybné, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej škodcom, t.j. poisťovcom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia. Žalobca v konaní preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Listinnými dôkazmi žalobca preukázal, že v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou poškodený užíval prenajaté motorové vozidlo od 13.01.2020 do 23.01.2020, kedy mu bolo po jeho oprave z autoservisu a po doručení krycieho listu z poisťovne vydané, t.j. 11 dní a za uvedené časové obdobie zaplatil ako nájomca prenajímateľovi sumu 470,- eur z titulu dojednaného nájomného, vrátane poplatku za pristavenie motorového vozidla, ktorý poplatok tak tvorí súčasť skutočnej škody, ktoré boli poškodeným nutne vynaložené a boli vynaložené aj účelne, keďže boli vynaložené v súvislosti s tým, že nemohol užívať vlastné motorové vozidlo počas jeho opravy. Súd sa stotožnil so stanoviskom žalobcu, že poškodený nedokáže sám posúdiť náročnosť opravy a ani ovplyvniť dobu jej trvania, nevie ovplyvniť prevádzkové možnosti servisu a tvrdenie žalovaného, že doba prenájmu mala vzhľadom na rozsah poškodenia a pracnosť opravy trvať iba 8 dní, a to len na základe vlastného posúdenia žalovaného, bez akéhokoľvek objektívneho dôkazu, je vzhľadom na faktickú nemožnosť používať vlastné motorové vozidlo počas opravy 11 dní irelevantné. Žalovaný v oznámení o poistnom plnení neposkytol žiadne odôvodnenie krátenia poistného plnenia ani čo sa týka doby prenájmu a ani pokiaľ ide o odpočet zmeny technickej hodnoty vozidla a pevných prevádzkových nákladov. K uvedenému odpočtu nákladov ani v rámci svojich vyjadrení k žalobe neuviedol žiadne skutkové tvrdenia. Pokiaľ žalovaný namietal tvrdenia žalobcu, nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie opaku. Nepostačuje iba samotné namietanie bez relevantného zdôvodnenia a preukázania. Pokiaľ žalovaný vzniesol takúto procesnú obranu, tak bolo jeho dôkaznou povinnosťou spoľahlivo tieto tvrdenia preukázať, čo však neučinil. Žalovaný nespochybnil, že poškodený v príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou užíval prenajaté motorové vozidlo, namietal dôvodnosť uplatneného nároku a bolo jeho procesnou povinnosťou okrem popretia skutkových tvrdení produkovať aj vlastné tvrdenia a ich preukázať. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových zistení a úvah súdu, súd dospel k záveru, že je právne dôvodné priznať žalobcovi uplatnené peňažné plnenie vo výške 217,87 eur a preto návrhu v časti istiny vyhovel. Keďže s postúpenou pohľadávkou prechádza aj príslušenstvo (§ 524 ods. 2, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania v zmysle § 517

Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a to odo dňa uplynutia 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie (§ 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.). Šetrenie bolo ukončené dňa 12.02.2020, ktoré bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 17.02.2020. Žalobcovi však neboli riadne a náležite vysvetlené dôvody, pre ktoré žalovaný znížil poistné plnenie (§ 11 ods. 6 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z.) o sumu 217,87 eur, keďže v predmetnom oznámení sa uvádza len, že vzhľadom na rozsah poškodenia, pracnosť opravy (stanovené výrobcom) zapožičanie náhradného vozidla priznané max. 8 dní. Zo strany servisu nebola preukázaná nutnosť opravy nad rámec času vymedzeného výrobcom pre danú značku, zmena technickej hodnoty vozidla (THV) - predpokladané zníženie THV poškodeného vozidla za predpokladu jeho používania po dobu priznanú za zapožičanie náhradného vozidla, aj to bez toho, aby k takto uvedenej sume uviedol akékoľvek objektívne skutočnosti, z ktorých vychádzal. V dôsledku nesplnenia uvedenej povinnosti je s poukazom na ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. povinný zaplatiť aj úroky z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka. Keďže žalovaný dňa 12.02.2020 skončil prešetrenie poistnej udalosti bol povinný do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie v plnej výške (do 27.02.2020), čo neučinil, preto od 28.02.2020 sa dostal do omeškania a od tohto obdobia prináleží žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške stanovenej v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému v celom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.).

Žalovaný považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Rozsudok je podľa neho výsledkom zjavnej svojvôle súdu a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Mal za to, že súd vyslovil právne závery avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa jeho názoru na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Podľa neho medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ďalej žalovaný mal za to, že súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu vo vedenom spore. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Na základe toho poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. Poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj znenie § 524 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu). K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Z tejto totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa jeho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne mohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia) je takýto právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka

zjavne absolútne neplatný. Žalobca vo vedenom spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči nemu z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej zmluvy o postúpení práve naopak preukazuje nezaplatenie faktúry zo strany poškodeného, a to ešte pred samotnou údajnou cesiou pohľadávky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda nepochybné, že údajný postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) z 22.11.2018 sp. zn. 3 Cdo 145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. je viazaná na plnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zák. č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola donútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší rozsudok okresného súdu a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 22.12.2020 konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, jeho postoj však nemá vecné ani právne opodstatnenie. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Podľa žalobcu nie je možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Možno teda jednoznačne konštatovať, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Nosnú námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobca považoval za zmätočnú a zavádzajúcu. Uviedol, že v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť nájomné za prenájom vozidla a na jeho strane (žalobcu) povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku tak on a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok. Teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu jeho pohľadávky z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Podotkol, že zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Ak na vznik jeho aktívnej vecnej legitímácie žalovanému „chýba“ fakticky presun finančných prostriedkov poškodeného do jeho dispozičnej sféry, toto on v celom rozsahu považuje za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva. V danom prípade nepochybne došlo k zániku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným dňa 23.01.2020 v Zmluve o postúpení pohľadávky. Argumentáciu žalovaného nemožno podľa žalobcu považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. V tejto súvislosti označil súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých mali súdy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. Žalobca mal za to, že v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení, a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v

súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktno formálnym výkladom práva. Podľa žalobcu nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné... Tiež sa domnieva, že námietka nedostatku aktívnej legitimácie je nedôvodná s poukazom na čiastočnú úhradu plnenia žalovaným. Za rovnako správny považoval napadnutý rozsudok v časti priznaného úroku z omeškania, keďže mu neboli riadne vysvetlené dôvody, pre ktoré žalovaný znížil poistné plnenie, žalovaný si tak nesplnil svoje povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. Zároveň bol názoru, že ukončenie prešetrovania poistnej udalosti žalovaného v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. ho totiž nezbavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splnosť je stanovená v § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. po uplynutí 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. Poukázal i na názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/132/2019 zo dňa 27.09.2019, sp. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020 ako i sp. zn. 7Co/58/2020 zo dňa 26.08.2020. Žalobca preto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu trovy odvolacieho konania, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Na repliku žalobcu žalovaný písomne nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 C. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

6. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu uplatňujúceho si na žalovanom zaplatarenie sumy 217,87 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 217,87 eur od 28.02.2020 do zaplatarenia v plnom rozsahu vyhovel z dôvodov uvedených v bode 1. odôvodnenia tohto rozsudku.

7. Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 30.11.2019 došlo v obci Mojš k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Toyota Avensis, EVČ: ZA169GB, ktorého držiteľom v čase škodovej udalosti bola poškodená J. J.. Na danom vozidle bola škoda spôsobená motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia, EVČ: ZA930FN, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Daná skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Taktiež nebolo sporné, že počas trvania opravy poškodeného vozidla si poškodená prenajala motorové vozidlo zn. Škoda Rapid, EVČ: ZA330IM na základe zmluvy o prenájme náhradného vozidla číslo 4/2020, uzavretej so žalobcom ako prenajímateľom zo dňa 13.01.2020 (č.l. 11 spisu). Po skončení nájmu vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 0012020 zo dňa 23.01.2020 na sumu vo výške 470,- eur (v sume je zahrnutý aj poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 30,- eur) za obdobie od 13.01.2020 do 23.01.2020, t.j. 11 dní, výška denného nájomného 40,- eur. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.01.2020, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou ako postupcom vyplýva, že ňou bola postúpená pohľadávka vo výške 470,- z titulu nároku poškodenej voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z. z. Nárok predstavoval účelne vynaložené náklady za nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 30.11.2019 na vozidle Toyota Avensis EVČ: ZA169GB. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 470,- eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 0012020 vystavenej ako prenajímateľom (žalobcom) postupcovi (poškodená) ako nájomcovi náhradného motorového vozidla zn. Škoda Rapid, EVČ: ZA330IM (č.l. 14 spisu). Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítavajú, pričom spoločnosť POMO, s.r.o. (žalobca) si bude uvedenú pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 23.01.2020 poškodená v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky. Žalobca listom zo dňa 23.01.2020 si uplatnil voči žalovanému náhradu škody z postúpenej pohľadávky. Listom zo dňa 13.02.2020 oznámil žalovaný žalobcovi, že dňa 12.02.2020 ukončil šetrenie poistnej udalosti a uviedol, že vzhľadom na rozsah poškodenia, prácnosť opravy (stanovené výrobcom) je zapožičanie náhradného vozidla priznané max 8 dní. Zo strany servisu nebola preukázaná nutnosť opravy nad rámec času vymedzeného výrobcom pre danú značku vozidla (č.l. 20 spisu). Priznal žalobcovi poistné plnenie vo výške 252,13 eur, ktoré boli zaúčtované na účet žalobcu dňa 17.02.2020 (č.l. 22 spisu).

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu prechádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Nezistil nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 C. s. p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, na ktoré v podstatných bodoch odkazuje.

10. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.), zaoberal sa pri posudzovaní veci iba podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní žalovaného a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.).

11. Žalovaný v odvolaní v prvom rade považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny, ktorý trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou.

12. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

13. Odvolaciu námietku žalovaného o arbitrárnosti, nesprávnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne normy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil právne závery, ktoré vysvetlil. Odôvodnenie rozsudku súdu obsahuje odpovede na všetky otázky uvádzané žalovaným v odvolaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zodpovedá požiadavkám ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

14. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že sa súd nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vo vedenom spore.

15. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci a odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Táto legitímácia vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poisťného plnenia zaplatil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takéto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený uhradil nájomné žalobcovi titulom zmluvy o prenájme dopravného prostriedku č. 4/2020 z 13.01.2020 formou započítania (čo je aj jeden zo zákonných spôsobov zániku záväzku, resp. spôsobov úhrady podľa §

580 Občianskeho zákonníka v spojení s § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlžníkom v tomto prípade je práve žalovaný nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

16. Napokon žalovaný v odvolaní poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí NS SR z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017.

17. Podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti: a/ skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b/ poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie, alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

18. Podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinností poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

19. Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ods. 6 je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (pozn. 15a - § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20. Podľa názoru odvolacieho súdu sa ustanovenie § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona, riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobera sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru, a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi riadne preukázal. Ustanovenie § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. nevyklučuje vznik nároku poškodeného na úroky z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Predmetné ustanovenie neurčuje, že poškodený má nárok na úroky z omeškania len v prípade v ňom uvedenom. Žalovaný v odvolaní poukázal na závery rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018. Pri akceptácii tam uvedeného názoru, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, by v zásade poisťovníka bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poistnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, ale nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru, poskytnúť peňažné plnenie. Dovedené do ad absurdum

- pre poisťovňu by bolo výhodne a priori každý poistný nárok odmietnuť a každú poistnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poistné plnenie a poistné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej žaloby. Nie každý poškodený by svoj nárok uplatnil súdnou cestou a prípadné neuplatnené nároky poškodených by mohli prevýšiť eventuálne náklady poisťovne na úhradu trov konania žalobcov. Takýto postup poisťovne by podľa názoru odvolacieho súdu nebol v súlade so spravodlivosťou. Poškodený by bol tzv. nedobrovoľným veriteľom, t.j. veriteľom, ktorým sa stal nie základe svojej vôle, ale nútene - nedobrovoľne, v dôsledku protiprávneho konania, z ktorého mu vznikla škoda. Navyše výklad, podľa ktorého by jedna kategória dlžníkov (poisťovne pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia) bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim, mala byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom, podľa názoru súdu naráža aj na ústavný princíp rovnosti (čl. 12 ods. 1 Ústavy) a právo vlastníť majetok (čl. 20 Ústavy). Vedený týmito úvahami sa odvolací súd nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018. Okresný súd preto správne priznal žalobcovi ním uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Keďže žalovaný dňa 12.02.2020 skončil prešetrovanie poistnej udalosti, bol povinný do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie, čo neučinil, preto od 28.02.2020 sa dostal do omeškania. Od tohto obdobia prináleží žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške stanovenej v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Odvolací súd preto považoval za správne právne posúdenie veci okresným súdom o existencii nároku žalobcu na úroky z omeškania.

21. Vzhľadom na uvedené podľa odvolacieho súdu námietky, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a neumožňujú ani záver o vadách konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 217,87 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 217,87 eur od 28.02.2020 do zaplatenia. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, založeného na zásade úspechu žalobcu v spore (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.), ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti) .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).